

รายละเอียดการรับฟังความคิดเห็น

สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้จัดทำร่างพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่..) พ.ศ. .... ดังนั้น เพื่อให้การจัดทำร่างกฎหมายเป็นไปตามมาตรา ๗๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงขอเชิญชวนร่วมแสดงความคิดเห็นร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ตั้งแต่วันที่ ๓ - ๑๘ เมษายน ๒๕๖๓ ทั้งนี้ ท่านสามารถแสดงความคิดเห็นผ่าน

[https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSe-rJ27-](https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSe-rJ27-nc0yiBuoWXWZbOHHyYQeoZeW1GfFg_sHO4w4A52jw/viewform)

[nc0yiBuoWXWZbOHHyYQeoZeW1GfFg_sHO4w4A52jw/viewform](https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSe-rJ27-nc0yiBuoWXWZbOHHyYQeoZeW1GfFg_sHO4w4A52jw/viewform)

สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่..) พ.ศ. ....

(๑) การกำหนดน้ำหนักบรรทุกที่ยกเว้นให้วิ่งช่องทางขวาและข้อยกเว้นของการให้รถบางประเภทสามารถวิ่งช่องทางขวาได้ บทบัญญัติของกฎหมายปัจจุบันเกี่ยวกับการกำหนดน้ำหนักบรรทุกที่ยกเว้นให้วิ่งช่องทางขวา ยังไม่สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ ตลอดจนข้อยกเว้นของการให้รถบางประเภทสามารถวิ่งช่องทางขวาได้นั้น เกิดปัญหาในการตีความและการบังคับใช้กฎหมายที่ขาดเอกภาพ จึงสมควรแก้ไขปรับปรุง เรื่องน้ำหนักบรรทุก และข้อยกเว้นของรถที่สามารถวิ่งช่องทางขวาได้

(๒) ความผิดเกี่ยวกับการขับรถโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของผู้อื่น เป็นข้อหาสำคัญที่ผู้ขับขี่ส่วนใหญ่ที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุหรือผู้ขับขี่ที่ขับรถในลักษณะเป็นอันตรายต่อสาธารณะ มักจะถูกร้องทุกข์ดำเนินคดีในข้อหาดังกล่าว แต่ปรากฏว่าข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบความผิดและบทกำหนดโทษในเรื่องนี้ ยังไม่ชัดเจนตรงตามเจตนารมณ์กฎหมาย จึงสมควรกำหนดข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบความผิดให้มีความชัดเจนและกำหนดโทษให้สูงขึ้น เพื่อเป็นการป้องปรามผู้ขับขี่มิให้กระทำผิดในลักษณะดังกล่าว

(๓) ความผิดเกี่ยวกับเข็มขัดนิรภัย กฎหมายเกี่ยวกับการใช้เข็มขัดนิรภัยยังไม่ครอบคลุมเหมาะสม ในทุกกรณี โดยเฉพาะในกรณีที่ไม่อาจติดตั้งเข็มขัดนิรภัยในรถบางประเภทได้ เช่น รถกระบะ รถสองแถว การบรรทุกทุกคนโดยสารในรถกลุ่มนี้ไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายเรื่องเข็มขัดนิรภัยได้โดยตรง เพราะเป็นรถประเภทที่ไม่ต้องติดตั้งเข็มขัดนิรภัยตามกฎหมาย แต่ในข้อเท็จจริงยังมีการบรรทุกทุกคนโดยสารในรถกลุ่มนี้จำนวนมาก จึงสมควรกำหนดมาตรการและแนวทางสำหรับการใช้รถกลุ่มนี้บรรทุกทุกคนโดยสาร โดยหากไม่ปฏิบัติตามจะมีความผิดและโทษตามที่กฎหมายกำหนด นอกจากนั้น ผู้ขับขี่รถยนต์สาธารณะตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์หรือรถที่ใช้ในการขนส่งผู้โดยสารเพื่อสินจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก ต้องแจ้งเตือนหรือจัดให้มีการแจ้งเตือนเพื่อให้ผู้โดยสารปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในเรื่องเข็มขัดนิรภัยด้วย

(๔) ความผิดเกี่ยวกับการกำหนดให้ใช้ที่นั่งสำหรับเด็ก ประเทศไทยยังไม่ได้บัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับที่นั่งสำหรับเด็ก กรณีซึ่งไม่สามารถใช้เข็มขัดนิรภัยได้ ไว้โดยเฉพาะ ซึ่งหลักการเรื่องกำหนดที่นั่งสำหรับเด็กเป็นหลักการสำคัญที่ในหลายๆประเทศได้แก้ไขปรับปรุงกฎหมายดังกล่าวให้ครอบคลุมไว้แล้ว นอกจากนั้นเรื่องที่นั่งสำหรับเด็กยังเป็นหัวข้อสำคัญที่องค์การอนามัยโลก (WHO) กำหนดเป้าหมายให้ทุกประเทศ ต้องมีกฎหมายกลางระดับชาติในเรื่องดังกล่าวบังคับใช้ในประเทศนั้น ๆ ภายในปี พ.ศ. ๒๕๗๓ จึงสมควรกำหนดการให้ใช้ที่นั่งสำหรับเด็กไว้เป็นความผิดและมีบทกำหนดโทษไว้โดยเฉพาะ

(๕) ความผิดเกี่ยวกับการแข่งรถในทาง และมาตรการการวางข้อกำหนดหรือทัณฑ์บนสำหรับ บิดา มารดา หรือผู้ปกครองของผู้กระทำผิดที่เป็นเยาวชน การรวมกลุ่มหรือมั่วสุม หรือจัดให้มีการรวมกลุ่ม หรือมั่วสุมในลักษณะหรือโดยพฤติการณ์ที่จะนำไปสู่การแข่งรถยนต์หรือจักรยานยนต์ในทาง เป็นการกระทำที่ ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญและขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน ซึ่งปัจจุบันยังไม่มีกฎหมาย กำหนดความผิดและบทลงโทษไว้ (เป็นความผิดเฉพาะเมื่อมีการแข่งรถแล้วเท่านั้น) จึงสมควรกำหนดให้การ กระทำดังกล่าวเป็นความผิดและมีบทกำหนดโทษไว้โดยเฉพาะ

นอกจากนั้น สภาพปัญหาในปัจจุบันพบว่า ผู้ที่จัด โฆษณา ประกาศ ชักชวน เพื่อให้มีการ แข่งรถในทางโดยไม่ได้รับอนุญาต มีส่วนสำคัญที่ก่อให้เกิดการกระทำความผิด เช่น การสร้างกลุ่มในโปรแกรม เฟซบุ๊ก และส่งข้อความเชิญชวนผ่านช่องทางดังกล่าว และบุคคลที่รับแต่งรถเพื่อนำรถไปแข่งในทาง เหล่านี้ล้วนเป็นผู้มีส่วนในการส่งเสริมให้บุคคลกระทำความผิดฐานแข่งรถในทางทั้งสิ้น ซึ่งปรากฏว่ายังไม่มีบทกำหนด ความผิดและบทลงโทษเป็นการเฉพาะ แต่ต้องอาศัยกฎหมายอาญาในเรื่องตัวการ ผู้สนับสนุน ซึ่งเป็นการยาก ที่จะพิสูจน์ถึงการเป็นตัวการ ผู้สนับสนุนในแต่ละกรณีได้ จึงสมควรกำหนดให้การกระทำดังกล่าวเป็นความผิด และมีบทกำหนดโทษไว้โดยเฉพาะ

อีกประการหนึ่ง บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ของผู้กระทำความผิดฐานแข่งรถในทาง ควรต้องมี ส่วนร่วมในการรับผิดชอบ กำกับ ดูแล ผู้อยู่ในปกครองไม่ให้ไปกระทำความผิดอื่น จึงสมควรกำหนดมาตรการ เกี่ยวกับอำนาจของศาลในการวางข้อกำหนดสำหรับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง กรณีที่ผู้กระทำความผิดมีอายุไม่เกิน ยี่สิบปี เพื่อให้บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ระวังผู้ผู้นั้นไม่ให้กระทำความผิดฐานแข่งรถในทางซ้ำอีก ตลอดจน อำนาจศาลในการให้ผู้กระทำความผิดที่มีอายุสิบแปดปีขึ้นไปทำทัณฑ์บนว่าผู้นั้นจะไม่กระทำความผิดซ้ำอีก

(๖) มาตรการในการตรวจปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดของผู้ขับขี่ ในกฎหมายปัจจุบันกำหนด หลักเกณฑ์ในการตรวจปริมาณแอลกอฮอล์ โดยใช้เงื่อนไขที่ต้องให้ความยินยอมของผู้ขับขี่ที่จะรับการตรวจ เจ้าหน้าที่จึงจะสามารถดำเนินการไว้ โดยกำหนดบทสันนิษฐานในกรณีผู้ขับขี่ไม่ให้ความยินยอมไว้ แต่ปรากฏว่า ในกรณีที่ผู้ขับขี่อยู่ในภาวะที่ไม่อาจให้ความยินยอมได้ เช่น หมดสติเนื่องจากประสบอุบัติเหตุ ยังไม่มีกฎหมาย กำหนดไว้โดยเฉพาะให้ พนักงานสอบสวน หรือแพทย์ มีอำนาจที่จะตรวจสอบปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดของ บุคคลที่อยู่ในภาวะที่ไม่อาจให้ความยินยอมดังกล่าวไว้ ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติงานและส่งผลต่อการ พิจารณาพิพากษาคดีอุบัติเหตุที่จำเป็นต้องใช้ผลการตรวจพิสูจน์ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดมาเป็นหลักฐาน ในการพิพากษาคดี จึงสมควรกำหนดเพิ่มเติมอำนาจของพนักงานสอบสวน ให้มีอำนาจขอให้แพทย์ที่เกี่ยวข้อง ทำการตรวจพิสูจน์ผู้ขับขี่ที่อยู่ในภาวะหมดสติหรือได้รับอันตรายแก่กายจนไม่อาจให้ความยินยอมในการ ตรวจสอบได้ (เพื่อตรวจปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด หรือการตรวจสอบการมีสารเสพติดในร่างกาย)

(๗) มาตรการการสั่งห้ามใช้รถ และการตรวจสภาพรถ มาตรการเกี่ยวกับรถที่มีสภาพไม่มั่นคง แข็งแรงตามมาตรา ๖ หรือรถที่มีเครื่องยนต์ก่อให้เกิดก๊าซ ผุ่น ควัน ละอองเคมี ตามมาตรา ๑๐ แห่ง พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.๒๕๒๒ ยังขาดกลไกการตรวจสอบ สภาพบังคับ ที่จะบังคับใช้กฎหมาย เรื่องดังกล่าวให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จึงสมควรแก้ไข ปรับปรุง มาตรการในเรื่องคำสั่งห้ามใช้รถ ระยะเวลาของคำสั่ง แบบ ตำแหน่งและวิธีการติดคำสั่ง การตรวจสภาพรถของนายทะเบียน และกำหนด ความผิดและโทษสำหรับการกระทำที่เป็นการทำลาย ทำให้เสียหายต่อป้ายคำสั่งห้ามใช้รถไว้โดยเฉพาะ

(๘) ความผิดเกี่ยวกับการขับรถในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ ผู้ขับขี่ที่ขับรถ ในระหว่างที่ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับรถอันเนื่องมาจากการถูกตัดคะแนนความประพฤติในการขับรถจนหมด

หรือถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่เพราะกระทำผิดร้ายแรง ตามมาตรา ๑๔๒/๑ หรือมาตรา ๑๔๒/๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ.๒๕๖๒ นั้น ยังไม่มีบทกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำผิดไว้โดยเฉพาะ จึงสมควรกำหนดบทกำหนดโทษสำหรับผู้ขับขี่ที่กระทำผิดในกรณีดังกล่าวไว้โดยเฉพาะ

(๙) **ความผิดในลักษณะ อุบัติเหตุ** ซึ่งเป็นกรณีที่เมื่อเกิดอุบัติเหตุแล้วผู้ขับขี่ไม่แสดงตัวต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจตามที่กฎหมายกำหนดไว้ในมาตรา ๗๘ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.๒๕๖๒ (หรือชนแล้วหนี) ได้กำหนดอัตราโทษของความผิดสำหรับผู้ขับขี่ที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๗๘ (หลบหนี) และการไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๗๘ (หลบหนี) นั้นเป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับอันตรายสาหัส หรือถึงแก่ความตาย กรณีเช่นนี้ ผู้ขับขี่นั้นจะต้องรับโทษสูงขึ้น ดังนั้น หากผู้ขับขี่กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตายในทันทีแล้วหลบหนีไป กรณีนี้ผู้ขับขี่ดังกล่าวจะไม่ต้องด้วยบทบัญญัติให้เพิ่มโทษตามกฎหมายปัจจุบันนี้ แต่อย่างไร (เพราะการหลบหนีไม่ได้เป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย) ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้ผู้ขับขี่เมื่อก่อให้เกิดอุบัติเหตุแล้วหลบหนี และให้ผู้ขับขี่เกิดความเกรงกลัวต่อกฎหมาย จึงสมควรกำหนดบทเพิ่มโทษสำหรับผู้ขับขี่ที่ได้กระทำผิดตามกฎหมายอาญา มาตรา ๒๕๑ หรือมาตรา ๓๐๐ และไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๗๘ โดยที่ไม่ต้องคำนึงว่าการที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๗๘ จะเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำได้รับอันตรายสาหัส หรือถึงแก่ความตายหรือไม่ ดังที่บทบัญญัติในปัจจุบันกำหนดแต่อย่างไร

(๑๐) **ความผิดของผู้ขับขี่ที่ไม่ได้รับใบอนุญาตขับขี่และได้กระทำผิดตามกฎหมายอาญาในเรื่องประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย หรือได้รับอันตรายสาหัส** ผู้ที่ไม่ได้รับใบอนุญาตขับขี่นั้นเป็นผู้ที่กฎหมายห้ามขับขี่รถ เพราะขาดความรู้ ความเชี่ยวชาญในการขับรถ หากมาขับขี่แล้วก่อให้เกิดอันตรายต่อบุคคลอื่น อันเป็นความผิดตามกฎหมายอาญา มาตรา ๒๕๑ หรือมาตรา ๓๐๐ สมควรที่จะเพิ่มเติมโทษของผู้กระทำผิดดังกล่าว เพราะปัจจุบัน ผู้ขับขี่ที่ไม่ได้รับใบอนุญาตขับขี่จะมีโทษเพิ่มเติม เพียงจำคุกไม่เกิน ๑ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท ทำให้ระหว่างผู้ขับขี่ที่กระทำผิดตามกฎหมายอาญา มาตรา ๒๕๑ หรือมาตรา ๓๐๐ ที่ได้รับใบอนุญาตขับขี่ กับไม่ได้รับใบอนุญาตขับขี่ อัตราโทษที่ได้รับแทบไม่มีความแตกต่างกัน จึงสมควรกำหนดบทเพิ่มโทษสำหรับผู้กระทำผิดตามกฎหมายอาญา มาตรา ๒๕๑ หรือมาตรา ๓๐๐ โดยที่ไม่ได้รับใบอนุญาตขับขี่อีกส่วนหนึ่งด้วย

(๑๑) **ความผิดเกี่ยวกับขับรถในขณะเมาสุราหรือเมาของอย่างอื่น** สถิติการเสียชีวิตและการได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุในถนนของประเทศไทยพบว่า ข้อหาความผิดที่เป็นสาเหตุสำคัญของการสูญเสียดังกล่าว คือ ข้อหาขับรถในขณะเมาสุรา ซึ่งปรากฏว่าบทกำหนดโทษที่ใช้ในการลงโทษผู้กระทำความผิดฐานขับรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ยังขาดประสิทธิภาพในการป้องปรามผู้กระทำผิด โดยเฉพาะกรณีผู้กระทำผิดซ้ำ ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงว่า มีผู้ขับขี่ที่ได้กระทำผิดฐานขับรถในขณะเมาสุรา แม้จะเข้าสู่กระบวนการพิจารณาพิพากษาตัดสินคดีโดยศาลแล้ว แต่ยังคงกลับมากระทำความผิดเป็นจำนวนมาก จึงสมควรกำหนดบทลงโทษของผู้ขับขี่ที่กระทำผิดซ้ำในข้อหาขับรถในขณะเมาสุราไว้โดยเฉพาะ

กรณีที่ผู้กระทำผิดในข้อหาขับรถในขณะเมาสุรา เป็นผู้ที่ขับขี่รถยนต์สาธารณะหรือรถจักรยานยนต์สาธารณะตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ หรือเป็นการขับขี่รถที่ใช้ในการขนส่งผู้โดยสารเพื่อสินจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก สมควรเพิ่มโทษของผู้ขับขี่กลุ่มนี้ไว้เป็นการเฉพาะ

นอกจากนั้นผู้ที่กระทำผิดในข้อหาขับรถในขณะเมาสุรา บางส่วนพบว่า เป็นผู้ที่ไม่ได้รับใบอนุญาตขับขี่ แต่ปรากฏว่าโทษดังกล่าวมีอัตราโทษเพียงจำคุกไม่เกิน ๑ ปี หรือปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท

ทำให้ระหว่างผู้ขับขี่ที่กระทำผิดข้อหาซ้บรถในขณะเมาสุราที่ได้รับใบอนุญาตขับขี่ กับไม่ได้รับใบอนุญาตขับขี่ ได้รับโทษไม่แตกต่างกัน จึงสมควรกำหนดบทเพิ่มโทษสำหรับผู้กระทำผิดในข้อหาเมาสุรา โดยที่ขณะกระทำผิดไม่ได้รับใบอนุญาตขับขี่อีกส่วนหนึ่งด้วย

(๑๒) การแก้ไขอัตราโทษปรับในกฎหมายว่าด้วยจราจรทางบก ให้มีความสอดคล้องกับ ความผิดลหุโทษตามประมวลกฎหมายอาญา ปัจจุบันได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมอัตราโทษปรับสำหรับความผิดลหุโทษตามประมวลกฎหมายอาญา ตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๕๘ และเนื่องจากความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.๒๕๒๒ ส่วนใหญ่มีอัตราโทษไม่สูงกว่าความผิดลหุโทษ สมควรปรับปรุงอัตราโทษปรับตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.๒๕๒๒ ให้สอดคล้องกับประมวลกฎหมายอาญา